

2118 7. Dec. 1895: 1. Beh. af Lovf. om Arbejderes Forsørgelseslov efter Ulykkestilsf. 2114

ærede Medlem fra Aalborg lod den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Forlag vide, at Forslaget indeholdt egentlig ikke noget om „Forsikring“ undtagen selve Titlen — alt det andet var Understøttelse — synes jeg næsten, at den ærede Ordfører for det tidligere Forlag (H. Senjen) med nogen Ret kunde sige: I lige Maade! En hel Del af det, der findes paa det foreliggende Forlag, er jo i Virkeligheden Understøttelse og ikke Forsikring (Bramsen: Det kaldes heller ikke Forsikring). Naar, det ærede Medlem siger, at det kaldes heller ikke Forsikring, ja saa synes jeg, det ærede Medlem kun havde liden Grund til at lade de andre ærede Medlemmer, navnlig den ærede Ordfører for de andre ærede Medlemmer høre, at der var for lidt Forsikring i deres Forlag. Jeg synes netop, det gælder begge Forlag, at det er ikke Forsikring, der tales om, det meste bliver i Virkeligheden Understøttelse. Bestemmelsen i Forslagets § 3, der gaar ud paa, at tillægge Kommunerne en Ret til at affatte Vedtægter til Forhindring af Ulykkestilsælde, kan se ganske net ud, men jeg vil dog tage nogen Forvaring mod denne Paragraf. Jeg er ikke for mit Vedkommende sikker paa, at det er helbdigt, at vi Landet over gøre alle Kommunalbestyrelser saadan til smaa Lovgivende Forsamlinger. Jeg overser ganske vist ikke, at Indenrigsministeriet skal godkende disse Vedtægter, som man laver omkring i Kommunerne, men jeg er ikke sikker paa, at ikke en hel Del af de Vedtægter kunne blive mere generende, end vi i dette Øjeblik ere i Stand til at overse. Jeg er bange for, at det for en Del vil gaa med den Slags Vedtægter, som det nu gaar: baade med Sundhedsvedtægter og Politivedtægter. De kunne i mange Retninger være gode nok, men de kunne ogsaa i mange Retninger være meget generende. I mange Tilfælde vil det store Flertal af Befolkningen hellere være fri for dem end have dem, og den Nytte, de udrette, kan paa mange, ja maaske de fleste Steder i Landet ogsaa være meget tvivlsom. Jeg er bange for, at hvis § 3 blev Lov, vilde det gaa med disse Vedtægter, som det er gaaet med en stor Del Politiv- og Sundhedsvedtægter, at man ikke vil være syndelig glad ved dem ude i Befolkningen. Med Hensyn til den Bestemmelse, der findes i § 4 om, at Understøttelse skal indtræde efter

Forsløbet af 9 Dage, forekommer det mig ogsaa, at Lovforslaget gaar videre, end det vel egentlig er rigtigt. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale mig derom, men skal dog ogsaa nu fremsætte nogle faa Bemærkninger i denne Anledning. Naar der er Tale om Ulykkesforsikring, synes det mig, at det ikke gaar an, at understøtte for enhver Bagatel. Der er jo dog mange Ting, som egentlig kunne gaa ind under Benævnelsen Bagateller, som ikke falde ind under Loven, naar Forsikringen eller Understøttelsen skal indtræde allerede efter 9 Dages Forsløb eller, som efter det Forlag, der foreliden forelaa, endog kun efter 7 Dage. Hvor lang Tid der skulde gaa hen, skal jeg ikke for Tiden komme ind paa; det er af den Slags Ting, der kan forhandles om. Men efter at vi have faaet en Sygeforsikring med Understøttelse fra Statens Side, synes det mig, at netop den kan give Anledning til, at man gaar til et større Tidsrum end det, der er nævnt baade i det foreliggende Forlag og i det, der er indbragt fra anden Side. Med Hensyn til de 3,600 Kr. kunde jeg have lyst til at gøre et Par Bemærkninger. Efterhaanden som Maskinerne ere traadte ind i flere og flere Erhverv, er det ogsaa blevet saaledes, at flere og flere af disse Erhverv ere blevne ganske smaa, saa at et Beløb af 3,600 Kr. er nok til at kunne økonomisk vælte Udoveren af et saadant Erhverv. Sætte vi nu det Tilfælde, at der hos en Mand med et saadant lille Erhverv, hvor der benyttes en Maskine, kommer en Arbejder til Skade, og at Udoveren af Erhvervet saa tilpligtes at udrede 3,600 Kr., vil det maaske i mange Tilfælde blive mere, end hvad hans Gjendoms Værdi andrager, og hvad vil det have til Følge? Den forulykkede vil selvfølgelig ikke lide derved, thi vi vide jo, at naar Arbejdsgiveren ikke er i Stand til at udrede det, falder det paa det offentlige. Men det vil spille en Rolle med Hensyn til denne Mand's Prioriteter. Det er slet ikke min Mening at tale Kapitalisternes Sag — de hylte nok sig selv —, men det er heller ikke det, der er Tale om i dette Tilfælde. Derimod kan man tænke sig mange Tilfælde, hvor Prioritetshaveren vilde føle sig usikker over for en Mand, der sidder i en lille Bedrift, naar denne, som det her er bestemt, kan komme til at udrede et